

Kampkrant 2015 - 5

Donderdag 6 augustus 2015 - Een gratis krant met onbetaalbare redacteurs

Zweven in de Zinderende Zon

Het is nu definitief gedaan met het slechte weer. Eibergen werd vandaag overstelpt met zonlicht. Al vroeg in de morgen verwamden de eerste zonnestrallen de tentjes en zelfs de wolkjes die het probeerden kregen geen kans vandaag.

De ideale omstandigheden voor het belangrijkste programmapunt van vandaag: wedstrijd recreatief recordvliegen. Stipt om twaalf uur slingerde Joris zijn speciaal hiervoor ontworpen zwever de lucht in om niet meer te landen voor half zeven met een tijd van 6 uur 26 minuten en 18 seconden.

Onfortuinklijker was het gesteld met Theo, Ongeveer 40 seconden na de start veroorzaakte hij bijna een milieuramp van ongekeende omvang door met zijn volle tank te landen in de sloot. De concurrentie zag hierin de mogelijkheid om toch een poging te gaan doen voor een podiumplaats.

De volledige uitslag van de wedstrijd is elders in deze krant te lezen.

Vliegekamp 2015

Dit was het kamp met de meeste deelnemers. Ik telde er precies 6547. Daarvan een goede 45 met brevet en de rest volstrekt illegaal. Daarom werd ook een groot-scheepse luchtverdedigingslinie opgetrokken in de vorm van gemaltraiteerde colaflesjes. Ik zag een van het échte kamp afgekeken samenwerking tussen een groepje geelgestreepte vliegeniers. Die duwden in groepjes van vijf het bovenstukje eruit en ontsnapten. Hun instinct deed ze echter meteen weer omkeren naar zoete lekkernij, een beetje zoals de andere deelnemers: lekker gevlogen, maar meteen weer met een verse batterij naar boven. Het was ook een kamp waarin, ik denk tot op heden, de meeste bre-

vetten zijn gevlogen. Elke dag wel weer applaus bij het avondeten. En bekers, bekers bij de vleet, al zijn die ook dit jaar vooral weer naar Amsterdam gegaan. Joris overweegt een extra verdieping op het huis te maken met alleen maar planken rondom. Overigens, knap om je eigen record fors aan flarden te vliegen met ruim zes-en-een-half uur zweven. Of beter gezegd: het record van zes en een half uur in de lucht kijken, beetje heen en weer wiebelen op je benen, om het uur even wat drinken, pissen, lopen en dan weer verder. Felicitaties! Paulus weet wat het weer is. Nee die John zegt dat het gaat regenen, maar Paul is het daar niet mee eens. Ruzie in de kampleiding? Het zal toch niet waar wezen? Jazeker wel, slaande ruzie, Paul

mepte erop los, John ving het behendig op met en soepel heupbeweging en dat was dat. Daarna ging het niet meer regenen, want Paul heeft altijd gelijk, dat is nu eenmaal zo geregeld in de statuten en het huishoudelijk reglement. Dan eens wat serieus. Scribent heeft een gedachte opgevangen dat men bij zich zelf eens zou kunnen nagaan of men op termijn de kampleiding bij zou kunnen staan om het misschien in de verre toekomst zelf eens te proberen: zo'n fantastisch kamp organiseren met een prachtige mengeling van vrijheid en een paar regeltjes die het leven zo gemakkelijk maken. En nee, er hoeft geen geruchtenstroom op gang te komen, heus van Paul en John zijn we nog lang niet af, ook dat staat in de statu(Maar?)

Zonnebril gezocht

Vandaag is Daan zijn zonnebril kwijt geraakt. Het is een zonnebril met blauwe glazen en witte pootjes. Mocht je deze hebben gevonden, meld je dan bij Daan of bij de kampleiding.

Uitslag Duur Record Wedstrijd

Joris Crèvecoeur	6.26.18
Fred Vallen	0.57.14
Otto Post	0.52.12
Theo Hoogerbrug	0.00.40

Donderdag 6-8

Helaas was het gisteravond later geworden dan gepland. Ik had mijzelf de belofte gedaan op tijd het licht uit de doen en de veiligheid van mijn slaapzak op te zoeken. Deze belofte heb ik door twee factoren niet na kunnen komen. De eerste factor zijnde, dat het uiteraard weer veel te gezellig was in de grote tent. De tweede factor waren twee losgeslagen modelvliegers die aan de wandel waren geslagen. In de grote tent sloeg de onzekerheid over het welzijn van de twee renners toe: 'ach, die twee zullen wel verdwaald zijn, ha!' Zo ook: 'Die zijn bezig bij de lichtgevende stier, hahaha.' De wel uitgesproken bezorgdheid van mijn collega modelpiloten bracht mij aan het twijfelen. Zoals mijn moeder mij al vanaf jong nog elke dag inboezemt: er kunnen wel verkrachters, moordenaars, kidnappers en andere kwaadaardige lui in de bosjes op jouw pat verschoelen zijn. Wetend dat mijn moeder wee je gebeente altijd gelijk heeft, (echt waar...) besloot ik op te blijven om assistentie te kunnen verlenen in geval van nood. Gelukkig zijn André en Harm weer veilig terug gekomen.

U vraagt zich wellicht af waarom zekere personen vaker dan eenmaal in mijn columns verschijnen. Ook dit fenomeen heeft twee factoren. De eerste factor zijnde, dat deze personen bepaalde karaktertrekjes hebben die ernstig opvallen en niet genegeerd kunnen worden. De tweede factor is dat het simpelweg leuk is bepaalde mensen vanuit mijn machtspositie als columnist een beetje te plagen. Dit alles is goed bedoeld en uit liefde, wees gerust! Vorig jaar had ik mijn slachtoffer al vanaf het eerste kwartier in de gaten. Zoals u zich wellicht herinnert is hij er dit jaar niet bij, (wellicht als resultaat van mijn werk) dus was een ander slachtoffer vereist. Ook dit was binnen een kort tijdsbestek voor elkaar.

Na deze beknopte inleiding kom ik bij de orde van de dag. Mijn waken was niet veel anders dan gisteren. Ik ontwaakte en in mijn vizier had ik onmiddellijk Theo met zijn duurzwever. In eerste instantie had hij last van wat zenuwen, maar na het aanschouwen van de eerste vluchten, daalde een wolk van opluchting over hem neer. Na het dichten van enkele lekken was het tijd om aan het echte werk te beginnen. De motor werd afgesteld, het zwaartepunt gecontroleerd en de tanks gevuld. Met 5 liter peut aan boord koos zijn kist het luchtruim. Het toestel steeg gestaag en de hoop werd gevestigd op Theo zijn stuurkusten.

Deze waren zoals immer magnifiek, doch trad er een lichte complicatie op. Na een scherpe input van het hoogteroer brak de rechter vleugel los van zijn wederhelft. Een wolk van brandstof kwam vrij. Na een genadeloze duikvlucht volgde een serieuze klap. Een droom geëindigd in de sloot. Helemaal aan bakklappen... De tanks sijpelden leeg in de sloot. Weer een olieramp op het water. De duurkist had al voor deze catastrofe een bijnaam gekregen: 'Exxon Valdez.' De Exxon Valdez was een olietanker die bij Alaska op de klippen was gelopen. Een heuze milieuramp ontstond. De ironie was onvoorstelbaar toen de gelijke-

nis met dit voorval bleek.

Toch heeft Theo een record neergezet: een duikvlucht van wel 40 seconden. Chapeau!

De echte winnaar van vandaag was wederom Joris. Uiteraard ben ik zeer verheugd over zijn prestaties en heb ik diep respect voor zijn kunnen. Vorig jaar heeft hij mijn record van 4 uur met een motorkist aan gruzelementen geholpen met 5,5 uur. Dit jaar heeft hij 6,5 uur vliegen uit zijn accu en de aanwezige thermiek ontleend. Uiterst spijtig is wel zijn voortijdige vertrek, maar de A330 wacht alweer op Schiphol Tarmac.

Morgen breekt de laatste dag aan en begint het uitkijken naar het volgende kamp. Ik wens eenieder een voorspoedige voortzetting van deze avond.

Luc